

Derimod maa man indtrængende fraraade, at der skabes en Ordning baseret paa Samarbejde med Embedslægerne. Det er, som ved tidligere Lejligheder fremhævet, et Spild af Penge og Kræfter at have et saadant dobbelt Tilsyn, og det kan kun virke uheldigt overfor de Tilsynet undergivne Personer, at to forskellige Mynigheder skal bedømme de samme Forhold. Nogt helt andet er det selvfølgelig, at Politimesteren under særlige Forhold kan tilkalde Embedslægerne.

Skønt det ikke direkte berører de Synspunkter, som ligger til Grund for den nugældende Lov, kan jeg dog ikke undlade sluttelig at henlede det høje Ministeriums Opmærksomhed paa den utvivlsomt højest alvorlige nationale Fare, som Fremmedindvandringen vil kunne faa, hvis Udviklingen i Fremtiden fortsættes i samme Spor som hidtil. Som bekendt kom de slaviske Arbejdere oprindeligt kun hertil for at tage Arbejde i den travleste Sæson, og det var en ufravigelig Regel, at de alle rejste hjem efter Sæsonens Slutning. Men i de senere Aar synes Forholdene at udvikle sig derhen, at de fremmede Arbejdere i stadigt større Antal overvintre her i Landet, enten saaledes at de knyttes fastere til de Landbrug, hvor de har været beskæftiget, eller saaledes, at de i den Tid, da de ikke kan finde Arbejde paa Landet, tager Ophold i København, hvor der jo i Forvejen findes en betydelig polsk Koloni.

Ser man hen til Erfaringerne fra det tyske Rige, hvor tilsvarende Vandringer (Sachsegängerei) har fundet Sted i over en Menneskealder og sluttelig har medført, at polske Arbejdere i meget stort Antal tager fast Ophold i Egne, der hidtil har været rent tyske, kan man ikke nægte, at en Udvikling i lignende Retning her hjemme vil rumme en national Fare af den mest alvorlige Karakter. Det har i Tyskland vist sig, at i de Egne, hvor Polakker tager fast Ophold i større Antal, fortrænges lidt efter lidt den oprindelige tyske Landarbejderstand. For Tysklands Vedkommende drejede det sig i Begyndelsen kun om Vandringer indenfor selve Riget. Efterhaanden optraadte imidlertid ogsaa russiske og galiziske Polakker som »Sachsegängere«, og man blev da meget hurtig klar over den nationale Fare, som kunde opstaa herigennem. Det blev derfor fastsat, at u d e n l a n d s k e Vandrearbejdere skulde forlade det tyske Rige hvert Aar inden en vis Dato. Paa indtrængende Krav fra Landbrugsarbejdsgivernes Side blev denne Tidsfrist efterhaanden forlænget, saaledes at Forholdet nu er det, at de udenlandske Vandrearbejdere kun er udelukket fra Ophold i det tyske Rige i Tidsrummet den 20. December—1. Februar, men det skal bemærkes, at upartiske Sagkyndige har set med stor Bekymring paa denne Eftergivenhed overfor Landbrugets ensidige Krav, idet det hævdes, at den nuværende Udvikling ikke alene medfører nationale og sociale Farer, men ogsaa national-økonomisk set vil vise sig at være til Skade for de paa-gældende Egne af Tyskland.

Hvor meget større Bekymring maa denne Udvikling da ikke fremkalde her i Danmark, hvor det ikke alene bliver et Spørgsmaal om Race og Sprog, men ogsaa om Rigets Enhed. Det behøver ikke at paapeges, hvilken alvorlig Fare for fremmed Indblanding der vil opstaa, hvis enkelte Egne af et saa lille Land som Danmark bliver Genstand for Indvandring i stor Stil af mægtige Staters Overskuds-befolkning. Det ligger ingenlunde udenfor Mulighedens Grænse, at polske Arbejdere i Løbet af et — historisk set — kort Aaremaal kan fortrænge danske Landarbejdere og dansk Tyende fra Lolland-Falster og Bornholm; tager de fremmede Arbejdere først fast Bopæl paa Landet i disse Egne, vil ogsaa Købstæderne hurtig blive oversvømmet af polske Haandværkere, der, efter de i København i de seneste Aar gjorde Erfaringer, har let ved at fortrænge danske Haandværkere i en hel Række Fag.

Det burde derfor sikkert allerede paa det nuværende Tidspunkt tages under alvorlig Overvejelse, om det ikke i selve Loven burde slaas fast, at slaviske Arbejdere k u n maa benyttes som Sæsonarbejdere, men ikke som faste Arbejdere Aaret rundt. Dette kan gøres ved at fastsætte, at de i Loven omhandlede Arbejdere skal have forladt Riget senest den 1. Decbr. hvert Aar og ikke maa ankomme hertil før 1. Marts. En saadan Bestemmelse vil nu for Tiden næppe kunne genere Landbruget, men hvis dette Spørgsmaal udskydes, vil man muligvis i Løbet af faa Aar være naaet til det Punkt, at Landbruget vil hævde, at de fremmede Arbejdere er en Nød-